

Sygn. akt II AKzW 130/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSA Dariusz Czajkowski

Protokolant : Agnieszka Rezanow-Stöcker

BEZ UDZIAŁU STRON

po rozpoznaniu w sprawie **W. W. s. E.**

zażalenia wniesionego przez Komisję Psychiatryczną ds. Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia

na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 7 stycznia 2013 r. sygn. akt II Ko2 1/03

w przedmiocie odmowy przyznania wynagrodzenia z tytułu sporządzenia opinii na podstawie art.437§1kpk

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2013r. Sąd Okręgowy w Olsztynie nie uwzględnił wniosku Komisji Psychiatrycznej ds. Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia o wypłatę wynagrodzenia za sporządzenie opinii z dnia 21 listopada 2012r. dotyczącej wskazania miejsca realizacji środka zabezpieczającego orzeczonego wobec W. W..

Zażalenie na to postanowienie złożyła Komisja Psychiatryczna ds. Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podał, że wystawiony rachunek odnosi się do czynności wykazanych w Załączniku Nr 2 do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.12.1971r. w pozycji IV- inne czynności, tzn. chodzi tu o wydanie opinii wyłącznie na podstawie akt sprawy. Z kolei działalność komisji określona jest w Kodeksie Karnym Wykonawczym w art. 201§2, jako wydawanie opinii na rzecz sądów w ramach orzekania środków zabezpieczających. W ocenie skarżącego opinie wydawane przez Komisję spełniają kryteria opinii określone w art. 193§1 i 2 kpk i za ich sporządzenie przysługuje wynagrodzenie. Podniósł ponadto, że Sąd powinien wydać postanowienie o zasięgnięciu opinii w sprawie realizacji środka zabezpieczającego orzeczonego wobec W. W., a wadliwy tryb nie pozbawia opiniującego prawa do wynagrodzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd Okręgowy orzekając w przedmiocie dalszego stosowania wobec W. W. środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym oparł się na aktualnej opinii sądowo-psychiatrycznej Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w S. z dnia 4 października 2012r., z której wynika, że nadal wymaga on stosowania środka zabezpieczającego, tj. pobytu i leczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym o wzmocnionym stopniu zabezpieczenia. Wobec stanu zdrowia skazanego szpital ten wydał w dniu 7 listopada 2012r.

kolejną opinię sądowo-psychiatryczną zalecającą pilną zmianę miejsca wykonywania środka zabezpieczającego na oddział o podstawowym zabezpieczeniu właściwym dla miejsca zamieszkania. W uzasadnieniu wskazano, że pacjent z racji niedołążności fizycznej nie wymaga wzmocnionych środków zabezpieczenia, w dalszym jednakże ciągu utrzymują się zaburzenia myślenia sprowadzające konieczność kontynuowania detencji.

Wobec powyższego sędzia Sądu Okręgowego w Olsztynie zarządzeniem z dnia 8 listopada 2012r. na podstawie § 13 ust. 2 i 3 w zw. z §12 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004r. w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz. U. z 2004r. Nr 179, poz. 1854) zwrócił się do Komisji Psychiatrycznej do spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia o wskazanie propozycji miejsca dalszego wykonywania środka zabezpieczającego wobec podejrzanego W. W..

Zgodnie z przepisem § 13 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004r. w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz. U. z 2004r. Nr 179, poz. 1854) w celu zapewnienia prawidłowego przenoszenia sprawców do innego zakładu wykonującego środek zabezpieczający sąd może zasięgać opinii Komisji.

W sytuacji gdyby Sąd nie skorzystał z takiej możliwości - zasięgnięcia opinii, zobowiązany byłby przesłać komisji stosowną dokumentację, a więc orzeczenie sądu o zastosowaniu środka zabezpieczającego, opinie biegłych psychiatrów i ewentualnie inne opinie, a także opinię kierownika zakładu, w którym internowany przebywał. Komisja po otrzymaniu stosownej dokumentacji niezwłocznie, najpóźniej w terminie miesiąca, przesyła sądowi propozycję miejsca dalszego wykonywania środka zabezpieczającego wraz z jej uzasadnieniem (§13 ust. 2 i 3 Rozporządzenia).

Zatem to od decyzji Sądu zależy czy przed wydaniem postanowienia w przedmiocie przeniesienia internowanego do innego zakładu zamkniętego należy zasięgnąć opinii komisji do spraw środków zabezpieczających.

Jeżeli sąd uzna za niezbędne zasięgnięcie opinii Komisji to wyda stosowane postanowienie na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego (art. 193kpk). W takim przypadku, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zgodzić się należy ze skarżącym, że za wydanie opinii przysługuje wynagrodzenie. Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie stanowisko zarówno Sądu Apelacyjnego w Lublinie (postanowienie z dnia 12 maja 2010r. sygn. akt II AKz w 62/10), jak i Sądu Apelacyjnego w Łodzi (postanowienie z dnia 10 marca 2010r., sygn. akt II AKz w 91/10).

W innym wypadku Sąd przesyła komisji stosowną dokumentację, a komisja niezwłocznie przesyła sądowi propozycję miejsca dalszego wykonywania środka zabezpieczającego wraz z jej uzasadnieniem (§13 ust. 2 i 3 Rozporządzenia).

W tym miejscu należy podzielić zapatrywania Sądu Apelacyjnego w Lublinie (postanowienie z dnia 12 maja 2010r. sygn. akt II AKz w 62/10), że „(...) od oceny sądu zależy, czy przed wydaniem postanowienia w przedmiocie przeniesienia sprawcy do innego zakładu zamkniętego należy zasięgnąć opinii komisji do spraw środków zabezpieczających”

W niniejszej sprawie, jak wynika z dogłębnej analizy akt sprawy, Sąd Okręgowy w Olsztynie nie zwracał się do Komisji Psychiatrycznej do spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia o wydanie opinii w trybie § 13 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004r. w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz. U. z 2004r. Nr 179, poz. 1854).

Sędzia Sądu Okręgowego w Olsztynie zarządzeniem z dnia 8 listopada 2012r. zwrócił się do Komisji Psychiatrycznej do spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia jedynie o wskazanie propozycji miejsca dalszego wykonywania środka zabezpieczającego wobec podejrzanego W. W.. Powołał się ponadto na § 13 ust. 2 i 3 w zw. z §12 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004r. w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów

leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz. U. z 2004r. Nr 179, poz. 1854).

Komisja winna była zatem w trybie § 13 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004r. przesłać tylko propozycję miejsca dalszego wykonywania środka zabezpieczającego wraz z jej uzasadnieniem, a nie wydać opinię w trybie § 13 ust. 1 w/w Rozporządzenia (czego sporządzenia sąd nie zlecał).

Wobec powyższego skonstatować należy, że za **wskazanie propozycji miejsca dalszego wykonywania środka zabezpieczającego, dokonane w trybie §13 ust. 3 w zw. z §12 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004r. w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz. U. z 2004r. Nr 179, poz. 1854), Komisji Psychiatrycznej do Spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia – wynagrodzenie nie przysługuje.**

W demokratycznym państwie prawnym nie może być bowiem tak, że organ realizujący ustawowe zadania publiczne, powołany i działający przy naczelnym organie administracji rządowej, będzie otrzymywał wynagrodzenie za każdą urzędową czynność z zakresu powierzonych mu kompetencji. Organ taki może żądać wynagrodzenia tylko wtedy, gdy wykonywana czynność jest wskazana *expressis verbis* w ustawie jako odpłatna lub której odpłatność - jak w przypadku ekspertyz mających charakter opinii w rozumieniu art.193 § 1 i § 2 k.p.k. - da się wyprowadzić z przepisów szczególnych (art.618 f § 1 k.p.k.)

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.

(...)(...)

(...)

(...)